

Nakkaş'ın Câhiz'e Nasihati

Mahfûz en-Nakkâş gece vakti, camiden dönerken bana eşlik etti. Evine yaklaştığımızda - ki evi mescide benim evimden daha yakındı- bana, ona kalıp kalamayacağımı sordu ve dedi ki: "Nereye gidiyorsun bu yağmur ve soğukta? Benim evim senin evin, yanında ışık yok bu karanlıkta. Bende kimsenin görmediği bir ağız var, kimsenin de tatmadığı güzel mi güzel bir hurma" dedi.

Ona yöneldim ve biraz süre geçti. Gümüş bir tabak içinde bana ağız getirdi, bir tabak da hurma. Elimi tam uzatacaktım ki şöyle söyledi: "Ey Ebû Osman, bu hazmı zor bir ağızdır. Gece vakti midene oturur. Ayrıca bu gece yağmurlu ve rutubetli, sen de yaşı ilerlemiş bir adamsın. Bir tarafının felç geçirdiği konusunda yakınıp duruyorsun. Hala şiddetli susuzluk içindesin, aslında akşam yemeği de yemedin, eğer az yer de bu konuda aşırıya kaçmazsan, o zaman ne yemiş ne yememiş olursun. Ben de senin ağzının tadını bozmuş olmayayım."

Eğer en lezzetli yemeği yemezsen o senin değildir. Eğer çok yersen, seni düşünerek kötü bir gece üzerine sabahlarız. Oysa sana ne bir şarap ne de bal hazırladık biz. Bunu yarın bana şöyle demeyesin diye söylüyorum "şöyle şöyle oldu, Allah'a yemin olsun ki aslanın dişleri arasına düştüm". Çünkü seni, bende ağız olduğunu sana haber verip sonra sana onu getirmeseydim, bana "bana söyledi ama cimrilik yaptı, getirmedi" derdin. Sana getirip, zararları konusunda seni uyarmasaydım, bana "bana acımadı, bana nasihat etmedi" derdin. Bu durumda her iki çıkmazdan da kurtuldum. Eğer istersen, yiyebildiğince ye! Yok yemezsen, bu durumda güzel bir uyku (seni bekliyor).

O gece güldüğüm kadar daha önce hiç gülmemiştim. Tamamını yedim ağzın. Zannımca gülmem, hareket etmem ve mutlu olmam onun hazmını kolaylaştırdı. Yanımda, onun konuştuklarının hoşluğunu anlayan başka biri olsaydı, o da çok güler beni de gülmekten öldürürdü. Fakat bir başına kimsenin gülüşü, arkadaşlarıyla paylaşmanın gülüşü gibi değildir.